

СТУДІЯ

<В цьому номера

Катерина Пономаренко

Микола Жулинський: «Україна має колосальне майбутнє!»

20 жовтня в затишній залі «Степ» - гордість Таврії. херсонського музею ім. Лавренюва відбулася зустріч з українським літературознавцем і політиком, директором Інституту літератури імені Тараса Шевченка НАН України, автором багатьох літературознавчих праць та просто цікавою, літературно та політично підкованою особою Миколою Жулинським.

На заході були присутні викладачі ІФЖ ХДУ. Це, зокрема, Василь Загороднюк, Алла Демченко, Наталя Чухонцева. Цей факт одразу дав зрозуміти, що зустріч з цією постаттю дійсно важлива, що прийшли люди не просто «з вулиці», а ті, кому це цікаво - професійні літературознавці. У залі сиділи також студенти ІФЖ ХДУ, ліцеїсти та вихованці інших навчальних закладів.

На початку Микола Григорович презентував 2 свої нові книги: «Нація. Культура. Література.», «Українська література. Творці і твори». Було помітно, що пан Жулинський - людина скромна, не любить хвалити себе та розповідати про свої здобутки. Він багато говорив про Херсонщину, назвав цілу низку імен, пов'язаних з нашим краєм, якими він захоплюється, згадав славнозвісний альманах

Гість згадував про Французьку державу та її ставлення до своєї культури, яке, на жаль, дуже відрізняється від українського, адже, за словами Миколи Григоровича, саме література, мистецтво, культура створюють образ нації.

Серед тем, обговорюваних на цьому заході було багато важливих і злободенних. Це такі, як відсутність сьогодні професійної стабільної літературної критики, відсутність закону про мову в Україні (!), велика роль слова письменника в становленні нації, вади традиційного розгляду художніх творів та багато інших, не менш важливих. Зокрема остання теза є досить цікавою. Микола Григорович наголошує на тому, що художній твір - це інший світ,

який треба сприймати не в контексті світу реального, а як естетичне надбання, не зачіпаючи політичні й ідеологічні нюанси.

До речі, Микола Жулинський виявився людиною, яка попри активну письменницьку і поетичну діяльність не втратила здорового гумору. Час від часу він розповідав цікаві історії з власного життя, наприклад, про своє товаришування з академіком Дзюбою, на честь якого Микола Григорович назвав собаку.

Пан Жулинський постійно закликав задавати йому побільше питань, і ближче до кінця зустрічі присутні мали можливість нарешті висловитися. Не всі поводитися тактовно, і не всі погоджувалися з міркуваннями літературознавця, але він залишався спокійним і врівноваженим, спокійно відстоюючи свою точку зору.

Як справжній патріот своєї держави, Микола Григорович вірить в Україну, в її майбутнє, в розвиток національної літератури й культури та участь в цьому талановитого молодого покоління.

Після закінчення зустрічі бажаючі могли підійти до Миколи Жулинського і побесідувати з ним особисто, що деякі і зробили. Захід залишив приємне враження і багато інформації, над якою варто поміркувати.

Літературне питання

Свого часу Микола Хвильовий, чия трагічна доля була знаковою в історії здобуття Україною незалежності, сподівався, що коли країна, звільнившись від гноблення, стане державною нацією, її мистецтво започаткує новий, якісний виток.

Ось цей час нарешті настав. Україна така собі незалежна, жодних «старших сестер», можна тепер вільно говорити про все — про Голодомор, про «бандерівців», Чорнобиль, вікові утиски. А ще про політичну несправедливість, «золоту молодь», наркотики, кохання - заборонене і вільне (іноді аж занадто вільне). Sex & Drugs & Rock & Roll — вітаємо, тепер і в Україні. А якщо вважаєте, що їх аж надто багато, то це не автори винні, то ви нічого не розумієте в модних тенденціях, літературі, і взагалі у житті.

Вони створюють сучукрліт «Современная украинская литература занимает незначительное место среди литератур мира. Она слабо известна даже в славянских странах. Хотя есть несколько авторов, произведения которых переводятся на английский язык».

Ось таку сумну думку я "вловила" в одному з інтернет-блогів. В Україні вже є "свої" імена. Більшість - це стара закалка: Марія Матіос, Юрій Андрухович, Юрко Покальчук, Оксана Забужко, Олександр Ірванець, Сергій Жадан та інші. Серед молодих — Ірена Карпа, Любо Дереш. У кожного з них свій стиль, кожен має своїх шанувальників і критиків. Проте іноді здається, що сучасних авторів "зпустили з ланцюга". Писати МОЖНА, то можна писати про що завгодно і як завгодно?

Вловлюється в українських авторів і вплив західної літератури. Не всім зрозумілий сучасний

модний стиль — викладати на папері усі думки, що тільки лізуть у голову автору. Чим абсурдніше — тим краще.

Хоча варто визнати, що живуть в Україні і справді талановиті письменники, які пишуть не просто "живою" (от у Ірени Карпи, або Лєся Подеревлянського, ну аж НАДТО жива мова. Цього нам вистачає на вулицях, у чергах в магазині і тисняві в автобусі. Ну куди ще й у книгу, люди добрі?), а справжньою літературною мовою, пишуть так і про те, що хочеться читати.

Отримується, що імена є, а от скласти в єдину ЛІТЕРАТУРУ вони ще не можуть.

Вони читають сучукрліт

До речі, про шанувальників. Помітила, що більшість тих, хто захоплюється сучасною українською літературою (або хоча б пробує її читати) - це ті, хто любить українське взагалі. Будівники нашої нової держави, патріотична молодь. Ну, і завзяті поціновувачі літератури загалом, звісно. Бо їм усе нове цікаво.

А ще епатажна молодь, окремим пунктом. Для них близьке нове покоління авторів. Це нагадує, як свого часу "Гаррі Поттер" повернув дітей до читання. Шкода, що українців до читання повертає кількість матів — 75% з тексту, і ще більша — Sex & Drugs (Rock & Roll залишимо у спокої).

Вони не читають сучукрліт

Болюче питання мови і тут не

Актуально

Шанувальники сучасної української літератури - епатажна молодь. Чим абсурдніше, тим краще.

зникає. Багато людей ігнорують українську книжку через те, що просто не розуміють, про що у ній написано. Для людей старшого покоління (та й для деяких молодих) це ніби "китайська грамота".

А не менша кількість вважає, що немає в Україні гідних читання книжок. Можливо, наслухалися "схвальних" відгуків? Або до рук їм потрапляли лише книжки, розраховані на епатажну молодь.

Залишається сподіватися, що всі проблеми сучасної української літератури від того, що вона ще доволі юна. А молоді — усі дурні, і усі помиляються. От виростемо, порозумнішаємо, наберемось досвіду — весь світ читатиме! А найперші — наші, українці.

Мастер-класс по журналистскому цинизму ^

Ветер перемен не обошел стороной и «Университетскую панораму». Во вторник, 11 октября, кураторами групп 261 и 361 была организована встреча с творцами обновленного издания. Редактор **Галина Ляшевская** и глава пресс-центра **Светлана Ткачук** решили проверить знания юных журналистов, и самый простой вопрос: «Где берут газеты бабушки-распространители?» выбил студентов из колеи. Нет сколько прописных истин, с которыми они нас ознакомили, не оставили никого равнодушным. Вот какие ответы на вопрос: «Какое впечатление на Вас произвела встреча с этими журналистками?» получил автор этих строк:

Олеся Товсточуб, 361 группа: Не скажу, что журналистки рассказали много нового. Все-таки мы не первый курс, и опыт какой-никакой есть. Но в общем встреча была интересной, потому что наши гости сумели преподнести все с чувством юмора. По крайней мере, я рада, что час моей жизни прошел именно так.

Юлия Царёва, 361 группа: Я взяла для себя много полезных знаний из этой встречи. Сразу видно, что они имеют большой опыт в журналистике, и у них есть, чему поучиться.

Екатерина Пономаренко, 361 группа: Видно, что они про-

фессиональные журналисты. Люди, так сказать, которые прошли "все круги ада", то, что многим из нас еще предстоит. Они приглашали нас сотрудничать, но, как по мне, они и сами рады заполнять газетные полосы своими материалами и, возможно, не так уж мы там нужны (разве что в роли добытчиков информации). А, может, я не права. По крайней мере, мнение сложилось именно такое.

Александра Година, 361 группа: Сначала они показались мне милыми, но после того, как мы чуть пообщались, стало ясно, что они - "бабы-питарды", что шутки с ними плохи. И вообще, они - серьезные женщины. Почтнато, что на журналистском поприще они собаку съели. Хорошо, что нас не тешили сладкими историями о «прекрасностях» работы. Хотя мы и сами это уже знаем. Нового мало чего услышали, но общее впечатление не однозначное сложилось.

Маргарита Мачарашвили, 261 группа: Не скажу, что они мне понравились. Высказывания их циничны. Такое впечатление, что говорят с ровесниками, в том числе и в профессиональном плане тоже. Ничего нового для меня, кстати, я там не услышала. И ещё не понравилось то, что они на большинство вопросов отвечали (процитирую)

«розовыми размазанными соплями».

Ещё один свидетель выразил своё первое впечатление, не скрывая эмоций: Две самовлюбленные бабы. Слегка чего-то увидевшие и считающие себя гуру в журналистике. Ничего особенного. А вообще - я жду их первый номер. Но пока они на меня произвели впечатление каких-то недоприм (*интересный, кстати, неологизм!*). Плохо вел себя с публикой.

В общем, можно подытожить, что мнения разделились. Все четко разглядели журналистский цинизм и смогли сравнить его с увиденным в реальности ранее. Особо активного желания сотрудничать, видимо, не возникло. Но всё же такие встречи, скорее всего, важны и нужны для нас, молодых, неопытных. Ведь всё же тут, как в химии: лучше послушать рассказ о химической реакции на пальцах, чем вообще ничего не узнать из-за отсутствия реактивов.

Василь - мандрівник

Березнева Кет

Шановні читачі! Як ви помітили раніше, у нашому виданні сформувалася незвичайна традиція - в кожному номері вміщувати фото Василя Загороднюка та публікувати новини про події з його участю. Те ж саме ми хотіли зробити і цього разу. Але... Василь Степанович, де ви? Наш улюблений викладач, очевидно, взяв приклад з жабки-мандрівниці, та вже котрий день поспіль його стіл на кафедрі зліва біля віконця порожній. Проте ми знаємо,

що інтригуюче відрядження його не просте, що він приїде сповнений емоцій та цікавих вражень і обов'язково повідає нам нову інформацію, що для нас, журналістів, як свіженька булочка для Години :)

Р. Б. Щось мені підказує, що на момент цієї публікації) Василь Степанович вже повернеться до нас і посміхатиметься, читаючи ці рядки. Проте актуальність замітки не втрачена. Адже збереглася наша традиція :)

Політики кажуть, що у нас все добре...

"Навіть ті, хто не знає, де Україна розташована на карті - між іншим, це країна між Росією та Польщею, завбільшки як Франція - упізнають Юліну за плетене в косу руське волосся й делікатну усмішку".

Саме так про Юлію Володимирівну Тимошенко написав Метью Камінскі, член редакційної ради The Wall Street Journal, авторитетного Нью-Йоркського видання.

І не дивно, що ЗМІ з таким ім'ям переймається справами країни, що не тільки ніяк себе не "рекомендує" на міжнародному ринку, а й погіршує уявлення про власні можливості. Адже саме на території, де відчайдушно козаки билися до смерті за свободу свого народу, зараз, забувши про козацьку честь, ведуть нечесну, підступну боротьбу особи, що ненавче бажають добра нащадкам тих бравих воїнів, ненавче навмисно вбивають те, до чого народ йшов сотні років шляхом крові і страждань — позбавляють свободи, знову надягають ярмо, змушують почуватися худобою. Просто відкрийте очі.

Цитуючи того самого пана Камінскі, погоджуюсь з його епітетом щодо вельмишановного очільника країни: **"Здається, пан Янукович був надто тупий, щоб розуміти, що переслідування одного з чільних опозиційних політиків поверне громадську думку на її користь, спричинить обурення на міжнародному рівні та, можливо, дасть поштовх її кар'єрі".**

Тепер світові ЗМІ обговорюють тему "вбивства демократії та політичних репресій в Україні". Навіть Володимир Володимирович Путін засуджує рішення Родіона Кіреєва про позбавлення Юлії Тимошенко свободи. Хоча не варто забувати про те, що саме прем'єр-міністр Росії колись поклав початок боротьбі з бізнесменами-мільярдерами, що вирішили побути при владі. Але цікаво, що Юлію Володимирівну судять, не зазначаючи, що вона мала вигоду з усіляких контрактів. Звинувачення взагалі здається якимось процедурним. Складається враження, що причина судового процесу над опозиційною є задоволенням особистих забаганок Президента - вибори він переміг, Юлія Тимошенко "політичну

вагу" вже почала втрачати і великої загрози політичному режимові країни не складала. Та й з умінням команди Гаранта Конституції душили демократію і "інакомисленіє" у "БЮТ" було мало шансів кардинально щось змінити. Максимум - декількатисячні мітинги на Майдані. Та, напевно, Віктор Федорович давно "точив зуби" на опонентку. Ось результат.

Та й не одна Володимирівна по-

трапила «під роздачу». Ще одним з "символів Помаранчевого Майдану" був Юрій Луценко, який зараз знаходиться самі знаєте де. І хоча той процес досить неоднозначний - юридично сім'ї Юрія Віталійовича немає ще серйозних приводів непокоїтися (аби в моїй країні все робилося юридично, то я б мав паспорт громадянина Німеччини, Італії, Франції чи якоїсь ще НОРМАЛЬНОЇ держави), але всівже знають фінал і судове рішення.

Ось тепер головне - коли пишеш таке, відчуваєш себе бараном, бидлом, аж огидно. Фрази типу "Всі ми знаємо... Все буде незаконно" опускають нас нижче людей, які біля керма країни. Ну а як - кожен знає, що це неправильно, що ставлення до нас, як до свиней на фермі, але максимум, на який спроможний соціум - пару матюків в автобусі при обговоренні політичної ситуації і "тотальне невдоволення" на власній кухні. А далі? І менталітет, і звички - це не відмовки! Народ був заляканий владою "есересерівських комуністів" і звик мовчати? Так, але змінювати

клімат мають вже не вони, а молодь (не плутати з 20-річними юнаками, які є ровесниками країни і мають «промитий» мозок машиною Тягнибока). Молодь, що вже не отримала «тотального гніту» КомПартії. Адекватна молодь, що не буде бити пики усім, "хто не з нами". Молодь, що знайде розумні слова для підняття духу і пробудження здорового глузду. Просто потрібен лідер.

Хоча ж не все так погано - після початку судового процесу над Юлією Володимирівною, коли в Європі почалися зароджуватися чутки про "Недемократію" в Україні, правляча партія вдалася до супервдалого ходу, на лаву підсудних потрапляє представник "регіоналів" - Анатолій Гриценко! Все нормально! Коли Президент "косюю правосуддя косить бур'ян корупції у владі", йому всеодно, під чиїми прапорами держпосадовець. Пан Гриценко — найліпший варіант. Він на той час вже почав "відходити від курсу партії", але ще мав партквитка. Його політичну фігуру потрібно було й так прибирати з дошки, а тут ще «підвернулася» можливість зробити процес резонансним і показати «безжалісність влади до корупціонерів». Навіть Гаррі Каспаров не чув про такі трюки з шахами, якими володіють керівники України нашої — зі слона фігура перетворюється на пішака — талант, браво, Маєстро, на біс! І знову це все замнеться, і ми, переживаючи за "хліб насущний", будемо пасивно злитися на владу.

А поки, брати-українці, будемо невдоволюватися, плювати в телевизор, не розуміти, за кого взагалі нас тримають "виші ешелони", і як глибоко недооцінюють наші розумові здібності. І поки що будемо слухати обвинувачення для чиновників, котрі прямо "на камеру" лупешать жінок в закладах громадського відпочинку і отримують вирок "підозрюваний у скоєнні злочину"! Який підозрюваний? Мільйон очей бачили "фізичну підготовку" юнака, що майстерно надавав стусанів дівчині! Але ж це син депутата, і сам вже депутат, тому чому дивуватися, що він гуляє Луганськом, а не сидить в СІЗО?

Відчуваєте, що Вас це не дивує? Ось зараз Ви маєте відчути ганьбу і огиду...

Поетична Пристань

11 жовтня, 9та ранку. Я вистри- бую із великого затишного авто- буса і повище застібаю куртку. Холодно. Ми приїхали у Голу Пристань на обласний фести- валь молодіжного читання "Відкрий свою книгу". Ми — це херсонські бібліотекарі (з облас- ної бібліотеки ім. Олеся Гончара, бібліотеки для юнацтва ім. Бори- са Лавреньова), артисти Херсон- ського училища культури, журна- лісти і п'ятірка молодих поетів, які приїхали поділитися своїми надбаннями з місцевими майст- рами слова — студенти ХДУ Наташа Підкамін- на, Юля Гресь, Ваня Антипенко, власне, ав- торка цих рядків, і сту- дентка ХНТУ Наташа Кудрявченко.

Спочатку ми поспіша- ємо до Центральної бі- біліотеки Голої Пристані — зігрітися. Але затри- матися там надовго не вдається. На набереж- ній вже чекають на нас — починається відкрит- тя фестивалю. Вируша- ємо усіма "бібліоте-

ками" разом. Ваня наділений почесною місією нести прапор фестивалю, а Наташа Підкамінна, що йде поруч зі мною, весело махає таким самим фляжком, тільки маленьким, ще й встигає цікавим перехожим, які зустріча- ються по дорозі, пояснити: "Проходить літературний фести- валь!".

На набережній встигаємо і сфотографуватись із відомими голопристанськими пам'ятниками — і з "русалками", і з "козаками", і з "кавуном", і відкриття фестива- лю не пропустити. Мер Голої Пристані Анатолій Негра запро- шує гостей пройтись вулицями міста. Вирушаємо на екскурсію весело, на чолі з бібліотекарями з Білозерки, які вдяглися відоми- ми літературними героями з каз-

ки "Буратіно".

Місто невелике, але затишне. Мер розповідає нам про те, як будувалася своєрідна "Алея Слави" для голопристанців — тут вшановані Герої Радянського Со- юзу, і Герої Війни, і воїни-інтернаціоналісти, і чорнобильці, і Герої праці — звичайні жителі міста, дідусі і бабусі сучасної мо- лоді. Встигає мер і пожартувати. За його словами, люди, яким не подобається назва міста, можуть легко покращити своє враження, змінивши наголос. "Гола При-

стань, - сміється Анатолій Пет- рович,- Це ж зовсім інакше зву- чить".

Після екскурсії навідуємося до Голопристанського музею, а звід- ти — у кіноконцертний зал "Сузір'я", де на гостей і мешкан- ців міста чекає святковий кон- церт. Під стелею у залі плавають повітряні кульки, наповнені гелі- ем. Школярі і дітлахи, присутні у залі, поспішають схопити собі хоча б по кульці. Молоді поети від них теж не відстають — ось у однієї Наташі кулька, у другої... Мені дістається фіолетова. Я прив'язую її до ручки крісла і зве- ртаю погляд до сцени. Насоло- джуюся концертом. Дітки з тан- цювального колективу — чудові, маленькі професіонали. А от сту- денти з Херсонського училища

культури — професіонали дорос- лі. Від їх невеличкої постановки аж стискається усе всередині, так хлопці грають. Навіть висту- пи офіційних осіб, які зазвичай змушують позіхати, на цьому концерті надзвичайно легкі і ціка- ві.

Після концерту повертаємося до бібліотеки. Обідаємо і слідкує- мо за часом — наш "вихід" ще попереду.

Нарешті друга година. У відділі абонементу на нас чекає голо- пристанська поетеса Наталя Ко- ломієць з колегами — саме вона влаштовує "Презентацію імені". До речі, до нашої компанії приєднався молодий по- ет з Нової Каховки — Анатолій Козак (правда, тут його усі вперто кличуть Андрієм).

Захід, розрахований на годину, затягується май- же на дві. Читаємо вірші, обмінюємося враження- ми. До того ж до нас при- єднався "вихованець" Наталі Коломієць, поет, співак і головний редак- тор голопристанської районної

газети Олександр Стешенко. Саме під аккорди його гітари і закін- чується наша зустріч із побажан- ням зібратися ще.

Назад повертаємося втомлені, але щасливі. Я, правда, вже без кульки — подарувала Наташі Ку- дрявченко. Її зелена кулька ста- ла в пригоді молодим акторам з училища культури. Виявляється, доки ми насолоджувались поезі- єю, хлопці на вулиці вдихали із неї гелій і співали.

До речі, за словами поета і письменника Олега Олексюка, який зараз очолює у Гопрах від- діл культури, вони планують від- крити у себе літкав'ярню, їх надих- нула наша "ЛіТЕРРА". Тож, мож- ливо, ще завітаємо у Голу При- стань на каву!

Поети сrestивалять

ПОЕТИЧНО

В кінці 19 - на початку 20 століття Росія переживала інтенсивний інтелектуальний підйом, який особливо яскраво проявився у філософії та поезії. Філософ Микола Бердяєв називав цей час російським культурним ренесансом, але кому належить інше, більш відоме визначення цього періоду - «срібний вік», - Бердяєву, Миколі Оцупу чи Сергію Маковському - не відомо.

Найвизначніші поети срібного віку відомі всім: Олександр Блок, Анна Ахматова, Микола Гумільов, Марина Цветаєва, Борис Пастернак, Осип Мандельштам та багато інших. Вони вірили в мистецтво, в силу слова. Тому для їхньої творчості показово занурення в стихію слова, пошук нових засобів вираження. Вони дбали не тільки про зміст, а й про стиль - для них був важливий звук, музика слова і повне занурення в стихію. Це занурення призвело до культу життєтворчості (нероздільності особистості творця і його мистецтва). І майже завжди в зв'язку з цим поети Срібного століття були нещасні в особистому житті, а багато з них погано закінчили.

Завершився Срібний вік після

Російської Громадянської війни. Хоч сьогодні вже століття 21, про цю епоху пам'ятаємо досі. Яскравий цьому приклад - Всеукраїнський поетичний дводенний фестиваль «Ан-Т-Р-Акт: **СЕРЕБРЯНОЕ ВЕКО**», який нещодавно пройшов у Херсоні. Мета - залучення уваги громадськості до історії культури Херсонщини, акцентування уваги на необхідності вивчати і відновлювати культурно-історичні цінності нашого регіону.

У перший день на території колишньої взуттєвої фабрики учасники та гості фестивалю змогли оцінити вільні читання, конкурс наслідувань та знання поезії, виставку видань, авторських збірок і матеріалів. У перервах між читанням авторських текстів поети ставили одне одному каверзні питання про авторів срібного століття: "Як звали чоловіка Анни Ахматової? Яке справжнє ім'я Ігоря Северяніна?" Призами були бублики, а тим, хто не знав відповіді, діставалися дірки від бубликів.

Також відбулися презентації видавництва, альманахів фестивалю, листівок і фото-

календаря. Під час круглого столу обговорювали можливості видання сучасних молодих авторів. Після якого відбулося Poetry party та поетичний слем - поетичне хуліганство на сцені за гроші.

Другого дня фестиваль перенісся на узбережжя Чорного моря, де пройшли фотосесія, літературні читання, зйомки фільму, конкурс експромтів та екскурсія містом. Далі, знову ж-таки на взуттєвій фабриці, відбулися літературні читання, поетичний перфоманс «Серебряное веко», підведення підсумків конкурсів, відкриття фотовиставки та нагородження. А після всього запропонували чудовий екскурс у минуле - читали поезії, потягуючи чай(?) з келихів, обмінювались враженнями біля каміну.

Кет По

Здорова понад усе!

І студенту, і собаці, і горобцю в останні дні стало непереливки. Причина цього - різке похолодання, про яке, можливо, й попереджали синоптики, але хто ж їх слухає! Виходити на двір стало важко і огидно... Так само, як складно просинатися, виповзати з-під теплої ковдри, скидати з ліжка теплої котика, який хоч трошки вас грів.

Я не буду писати про те, що похолодання означає, що час місту запасатися піщано-сольовою сумішшю, про це ви прочитаєте в херсонських газетах. А я хочу сказати те, про що в

газетах не напишуть.

Похолодання є дуже небезпечним явищем для студентів. По-перше, збільшується кількість пропусків, адже якій нормальній людині хочеться просинатися, коли ще темно, вмиватися крижаною водою, та ще й «приводити себе в порядок»? Кожний студент (а тим паче студентка) зрозуміє, що я маю на увазі. Це тільки наші викладачі із задоволенням крокують в університет хоч би з Таврійського, адже не хочуть втрачати солодкого шансу наставити нам двійочок у журнал.

По-друге, не всі розуміють, що прийшов час одягатися більш тепло, діставати з шаф шапки й шарфи, теплі светри, куртки, колготи тощо (ну, у кожного тепле «обладнання» різне). Хочеться застерегти студентів і нагадати, що краса красою, а здоров'я понад усе! Краще одягти зайвий раз шапку, яку не всі люблять, ніж потім лежати вдома з гайморитом чи ангіною! Тож, шановне студентство, піклуйтеся про себе і своїх близьких, бережіть один одного. Давайте будемо здоровими!

Новая старая осень. Реквием

Новая осень. У неё нет порядкового номера. У осени вообще нет чисел. У неё есть душа.

Вслушайтесь и вдохните её сладковатый аромат - аромат корицы и жжёного сахара, разбавленный мокрой пылью дорог. Услышите снежный хруст инея на листьях поутру, ощутите росу на пальцах, что медленно стекает и прикасается к кончикам ног. Проснитесь единажды среди листьев желтых полей и, возможно, узнаете осени душу...

Проснитесь от стука капель дождя по стеклу. А лучше забудьте о скучных квартирах и мокнущих утром и вечером стёклах. Проведите неделю, нет, вечность в лесу, среди хладных ветров и негаснущих долго закатов. Ощутите, познайте загадку осенней души...

Лишь прислушайтесь. Вроде пустое молчанье... А нет, и в тиши этой тоже есть песня. И осень - главный веков дирижёр - свою золотую играет симфонию.

Мария Белая

Без тебя мне — пропасть

Междометия надоели,
Грозный РОК открывает пасть.
Я молчу, но на самом деле,
Без тебя мне - проПадсть. Или проПАдсть.

Целовать бы тебя в затылок,
Беспокоить по пустякам,
Мне казалось, что всё остыло -
Это свойственно дуракам.

Не умею с тобой проститься.
Не умею. И не проси.
Это словно о стену
биться
Головой. Из последних сил.

Междометия надоели.
Без тебя все равно
нулю.
Я молчу, но на самом деле
Так же сильно тебя
люблю.

Наталья Макух

Вона крокує в день і в ніч,
В житті трапляються тривоги,
Тому й погано їй одній -
Блука кохання за порогом.
Не знаючи, що щастя поруч,
Вона іде сама без мрії,
Проходе так, що віє холод -
Розбиті марно всі надії.
Вона працює поряд з вами
Погляньте на самотність серця
І може разом ми серцями
Розтопим кригу на озерці.
А може сонце й взимку гріє,
Під снігом виростають трави,
І невмируща та надія,
Що ходить завжди поруч з вами.

Капуста

режь меня бей меня
избивай
грешницу слабую
только позволь
близ тебя бывать
толику малую

ешь меня мучь меня
искусай
тело тонкое
только уже не твое -
знай
душа скомкана

Морковь

Я буду держаться до самого последнего вздоха
и боль принимать как жизненный вызов, как дань,
и всем улыбаться, когда мне так горько и плохо,
скрывать ото всех, что сердце мое - рвань.

Я буду идти по дороге с прямой осанкой,
с прямыми плечами и задранным подбородком.
Когда заживет маленькая в душе ранка,
я с радостью напишу о нас с тобой сводки.

Я слишком горда, чтоб поддаться на эти слезы,
но слишком слаба, чтобы выдержать ураган,
когда в моей жизни одни лишь дожди и грозы
и мыслей тревожных рассеянный караван.

Хоть однажды, но каждый из нас просмотрел все сезоны какого-то сериала. Конечно, иногда не при-знаемся другим, что мы что-то глядели, ибо палиться не хотим ;) А мы, не подставляя под угрозу ваш имидж и сохраняя тайну авторства ответа (ведь бывает, что ты - боксер, а смотришь «Кармелиту»), по-интересовались, какой же сериал ваш любимый. К вашему вниманию рейтинг фаворитов:

1. Дневники вампира, Интерны, Friends – по 5 голосов
2. Хаус – 4 голоса
3. Супернатуралы, Сплетница – по 3 голоса
4. Skins, Барвиха, Универ, Закрытая школа, Lost – по 2 голоса

- Prison Break
- Lost, но Дин Винчестер - лапочка
- Убойная сила, Вася Рогов навсегда!
- Отбросы
- Теория большого взрыва
- Братья по оружию, Тихий океан
- Как я встретил вашу маму
- Блу Маунтин Стэйт
- Сериалы - отстой (мудак) ++ (не понять, как пони-мать - к чему плюсы?)
- Супернатуралы просто лапочки
- Санта - Барбара, Светлячок
- Кадеты, Глухарь, Менты, Литейный
- Место встречи изменить нязя
- Зона, Бандитский Петербург, Марш Турецкого, Кармелита, Бідна Настя, Ундина
- Секрет тропиканки
- Я не понимаю, зачем люди смотрят сериалы! Это делают те, у кого есть много свободного времени или тупые дебилы. Я таким не занимаюсь я делаю индивидуалки (этот человек просто не видел торс Йена Сомерхалдера и Дженсена Эклза)
- Отчаянные домохозяйки
- Kyle XY, Smolwille

Но, если добавит эмоциональные оценки - то еще 2 голоса к «Супернатуралам» и 1 к «Затерянным». Итого, самым любимым сериалом ИФЖ признан «Сверхъестественное»!

Вот так-то, уважаемые! Теперь вся картина ясна, и известно, что смотрят журналисты во время написа-ния индивидуалок и практических работ ;)

Так же напоминаем, что ответы, написанные нераз-борчивым почерком, как ни странно, не засчитывают-ся. Поэтому, коль желаете, чтобы голос ваш был уч-тен - потрудитесь писать разборчиво :)

Засновник: 361 група
Головний редактор:
Катерина Пономаренко
<http://vkontakte.ru/1^14443275/>

Заступник головного Наклад: не визначений
редактора: Галина Розповсюджується на
Вишневецька території ІФЖ ХДУ
Художній редактор:
Олександра Годіна

Овни

У цілому період пройде сприятливо, але на вихідних може виникнути конфлікт, пов'язаний з фінансами. Лише в питаннях кар'єри мож-на дозволити собі трохи роз-слабитися і покластися на фортуна.

Телець

На жаль, вашим надіям на легке життя на цих двох тиж-нях не судилося виправда-тися. Доведеться багато і напружено працювати, при-чому робота буде здаватися абсолютно безглуздою.

Близнюки

Є можливість поліпшити свій матеріальний добробут. Крім того, ви можете розра-ховувати на професійні успі-хи в різних сферах діяльнос-ті. Готуйте курсову.

Рак

Якість і витриманість - девіз цих двох тижнів. Не слід під-даватися гніву і роздрату-ванню. Не витрачайте гроші марно. В цілому у вас все окі-нокі.

Леву

Зараз дуже вдалий час для того, щоб починати нові справи. Ви обов'язково по-винні скористатися цим пе-ріодом, оскільки саме зараз у вас достатньо рішучості, щоб впоратися з будь-чим. З'їжте біляш і заспокойтесь.

На вас звалилися дрібні по-бутові проблеми. Не сумуй-те, звертайте увагу на позитивні моменти. Їх у вас вдос-таль. Тьотя Фортуна зараз на вашому боці.

Терези

Майже все, що б ви не робит-ли, буде закінчуватися доб-ренько. Але не бажайте не-досяжного, будьте реаліста-ми. Найбільше уваги слід приділити професійній діяльності.

Скорпіон

Вас атакує емоційне напру-ження. Не будьте егоїстами, беріть до уваги думки інших. Якщо ви зможете бути аля Мати Тереза, то і вам допо-можуть у важкий час.

Стрілець

Не засмучуйтесь, якщо ви зіштовхнетесь з проблемами у навчанні. Наступного тиж-ня напруження спаде. Є шанс трохи підзаробити, не прогайте його.

Козеріг

Якщо ви приділятимете бі-льше часу і сил заняттям творчістю, цей тиждень пройде для вас сприятливо. Уникайте конфліктних ситуа-цій і не проявляйте агресив-ності. Частіше посміхайтесь.

Водолій

Напружена ситуація в осо-бистих відносинах не занад-то сильно вас засмутить. Це ваш час «подкатувать» до гарненьких дівчаток/хлопчиків.

Риби

Хоча ваш творчий потенціал зараз досить великий, ви можете використовувати його не в повній мірі, борю-чись з життєвими проблема-ми. Тим часом проблемки ці самі вирішуються до вихідних.